The Light of Tisha B'av

610a-116

סלה כל אפירי אוני פקרבי קוא עלי פועד לשפר בחורי גח הרך איני לבחולת בתייחורה

The Lord has trampled all my valiant men in my midst. He has called together an assembly to crush my young men. The Lord has trodden the maiden, the daughter of Judah, as though in a wine press.

2 Hear Lough Edo

The Hebrew words, Karsh Alai Mood, ("called together an assembly,") can also be rendered as "designated a set time." Following this translation, the Talmud (Taanith 29a) explains that God set aside Tisha B'Av as a day of retribution. Though the spies sent by Moses to spy out the Land of Israel should have returned on the 5th of Av, God caused that year to be a thirty, rather than twenty-nine, day month of Tammuz in order that the night of their return fall on Tisha B'Av. As mentioned above (1:2), the weeping of the Jewish people that night designated the night of Tisha B'Av to be a night of tears for future generations.

אירתא בגמרא (שעים כני, א) אמר אביי ממוז
דהסיא שחא מלויי מליוס דכחיב קרא
עלי מועד לשפור בחורי, ופירש החחם סופר
שהפונה היא, כי אילו היה ממוז חסר היי
מחרים המרגלים ביום " באב, ואז לא היי בר

ישרחל מקבלים שלל דבריסם ולח שיו יפילים לגרום קלקול ורק משום דמודש מתח שיה מלח, על ידי ום הים סורם המרגום במשפט מלח, על ידי ום הים סורם המרגום במשפט כל יום בליטים על יום זה, מלו שמקע כף ידיך יעקב, לכן סים יכול לגרום שבני ישראל יקבלו לשון הרע ויקלקלי ענין כניסחם לארץ שכאל. ולכן דייקא על ידי ענין כניסחם לארץ שכאל. ולכן דייקא על ידי מה שקרא של מים, ונגרם חורבן המקדש שסיא בכיה לדורות, זוו הפונה שעל ידי הקורא על מינו נועד נגרם לשבור בחורי בחורבן המקדש שחוף מינוך התורא על

8

ההתם סוטר (דרטות לסוכות תקניק) תפול מה שנגלה לי נקוד כי ליכליו החיף מכומו חורכן המקדם בהחלבקום יעקב אפעי עם שרו של עשו, שסיה כליל משעק נאנ כמוס"כ. החתם סופר מכים סיוך ראשי אי מיצום ים רקיע כסל, ומרנה לדער הגמולם (סילין סט, א) שמכלת דומה לים מם דומה לרקיע ורקיע לכפל הכצור. וחלו הגי מלומים נג' קדושות, המרוחוים כבי פעניום קדום שהחלפרים איתרים, אי קדישה החודם ש בקב"ה קדשנו במנוסיו ונסן לנו סובמו הקדושה. ב' והתקדשתם וסייתם קדושים קלם עלמך במומר לך, קרושת נפשום הלדיקים אשר מקריטים את עלמש בשיתר ושורשים משבעים שערי הימר שלא ינתנג לשער אי של איסור. ני קדושת הקבייה שמוא קנים מכל התרושים, וככל זאת מכע דיממי כבית המקדש המכוון נגד מקדש שלמשלם.

New 2002/ 7-21261 MG 3

ברניב (פינים ב, ז) מבבינו מכומו ומינם ומכמנו anness acie, roden had reers חר"ת ד"ה בתרדש איכה) מדייק שהפסוק מסהיל בלשון מעם שמשמשותו שונג, ומסיים בעון שמירושו מויד, ואמשר לכאר סענק על פי משל, כשאדם כונה בנין גבוה, ויש איזה סדק קטן בסיסוד, שחלד עלמו אינו ניכר כלל כמסרון ביסוד, אכל זה הסדק יכול לגרום שאחר כך ישול כל הבנין, וכל מה שהבנין גבוה יומר, ווחל יומר רמום מסיסוד, לוו המדק משפיע יומר וגורם יומר היוק. וכן הוא בסומה שלימה של כלל ישראל, יש יסוד של כל סדורות שכם כדורות הרמשונים, ומט בכם יש איום חסרון קל, פרי זם גורם שיפים חסרון גדול במסך סדורות. חו סכונם, אכופיט מעאר, מטא מלשון מסרון, סיה איוה ספרון, וום גרם פיפים נפמפך פרורום עון, דעל ידי סשונג שכאבוחינו נלחם אחר כך בדורות למרונים ודונום.

לבישור זה נפן כי כל מה שלירע במעך סדורות סול מרומו בשורש באבומינו הקדובים. וכן חורבן המקדם שהים כחשעה כאב, כאשר נטחיק בדברי רבוחיץ איע נראה כי הכל היה מחמם אים שורש שאירט לאכומיט הקי באוטו וטן, אימא בווס"ק (מ"ל קע:) על הפסוק ונראשים לכ, לגן על כן לא יאכלי בני ישראל אח גיד המשקה רלאר זה מכוון ליום משעה באב, כי יש שש"ה לפיין כנגד שכ"ם ימים בשנם, ולפי זם מנכוין כנד משעה באב, ומרומו בראשו מיכום א"מ שכות משעה תב, ובעקידה (פרק כו) כמב שמרונת בפסוק זה כל הסענישים, ני"ד עולם בגימטרים י"ו המרכנו לי"ו חמוז, הגימ"ל מרונו לג' תשרק, היו"ד מרמו לעשרה בטבח, סרי שמרומז כאן כל המענימים השייכים לחורבן החקדם, וחבחר החמם סופר (חו"ח לטי באבן הענין מה שהתעניתים מכיומוים ביוקה בספוק זה, כי המתבקום יעקב הבינו עם שרו של עשו הימה בליל משעה בחב, וכן משמע במו"ל נפי ילקיע ראונני רשלם אום קא. ואומו פגם של ומקע כף ירך יעקב באומו בילב, סיב השורש של החודען בדורות

העמידים.

ושבאר" המתם סופר שים מדמו למורש. הרחבה נוני ים, והוא מיש שמוקים ידלם איש חבונה. רקיע רומו לצריקים שהם

דומים לשמים, כמי שפירשו המפרשים על הספרשים על הספרשים (דברים לב, א) החזיני השמים, שהדיקים הם העושים רצין הקב"ה לעשות מחרן שמים, והם גבוהים מעל החדן במרחק שמים מהחרן, והשם מבוהים מעל החדישת הקב"ה, ולמה שהקב"ה השבין שכינשו בחוביני, ברכתיב (ירמיה יו, יו) כשל כבוד מרום מרחשון מחום מקדשות הקב"ה ששה בחל במחתונים לשביותו מהקב"ה עשה כשל במחתונים לשביותו יתברך.

ונגר חלי בי הנישים לחם פרו של עשו ורלה לעקור כל הקדושה מכלל ישראל, וכל וה נדמו במה דלמיל (כראשים לב, כה) וימבק केंच्र चता, भीवरा वार्ष (कर्ष १६, ६) प्रहर्पत אבק, אבק מרמז על כל השנינים שעליהם לחם המלאך, <u>אבק כאשי סיבו</u>ם אלקים במעון קדשו (מסלים שמ. ו), שלום מרמו לקדושה העליונה שים נכים התקום. אבק כאשי חיפות אשר gran enion and agree of co. קדושת שמורה שיש לכני ישראל על ידי שמירת מנוות. אבק מרמו על הלדיקים אשר מקדשים את ענמם, ולכן הוא ראשי חיבות קדושים אשר בארן (מהנים נו, ב), וגם ראשי חיבום אום ברים קודש. חו היחה כל מטרם הק"מ באותה מלממה, לעוכ<u>ר מדנים נגד קדוש</u>ם ישראל, חה נרנון ברחשי היכוח חבק בדכחיב (מסלים פו, י) חם מפן באף. ולכן רלה לנגוע בהירך, היינו בכל אלו ג'י קדושים הנרמוים ביריך כנייל. מבל הספוק אומר לנו ששרו של עשו נגע רק בכף שירך, והממש פופר מכאר שהכונה היא לכ"ף שים בחיבת ירך התרמו לכסא, כי פגם בם לכסל וגרם חורכן המקדע. חה מה שאמרו חו"ל (פס) שסעלה אבק עד כקא

הפבחר, שהוא נים הנוקדם כפא הכפוד נוקום מקדשינו.

רירא כי לה יפול לו, לשרו של עשו לה סים

במלח לשלוט על שהי הקדושות
המחרות שיש לבני ישראל, קדושת החורה
נשחרה בשליטות. אותרים בסליחות "העיד
הקדש והמחוות, היו לחרקה ולבוות, וכל
מחמדיה טבועים וגנחות, ואין שיור רק
החורה מואמ".

10 Dad MADE MERCH BARA שלא כל שום שינוי במורם על ידי מורקן בית המקדש, כי הארבט אמום של הלכה הן כפור קדושם המקדש, חה מה שאמרו מדיל וכיכום ם. אן מיום שחרב בית המקדם אין לו להקדום ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמחו של האפש כלכד, הייט כי כלרכע אמנת אלו יש אומסי הקדושה שהימה נכום המקדש. אנו מספללים שיננס בים המקדש במהרה בימיט ותן חלקט בחורתן ושם נעבון בירשה, "ושס" קאי על המודה כמו על כים המקדש, כמו שהצים סמקדש סיה שורש הירחה של כל העולם, ואדם הוכנס לשם נשמלה יראה, כן בהרבע אמים של הלכה יש השפעה של יראה, ווו סכונה ושם, בין כבים המקדש יבין בחלקני במורתו הקדושה.

on you for his and a state of the state of t

צריך להכון, למה אחרי חורבן ביהמיק, סילק הקביה את שסיותו פן מארץ, יאין לי סושב בארץ", הרי האויכים שופו רק את כיהמיק החיצוני. אתרי שעווגותיהם של ישראל תחריבו את ביהמיק העליון, ומה נתחדש אחר שויפת כיהמיק שסילק הקב"ה את שכינוט מן הארץ.

ביאור תוכרים, הקשר של השי"ת עם התחתנים נקרא השראת השכינה, עלשים "ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ה), "השיפן אחס" (ויקרא פת' סו). דחיינו, הקביה מגלה מכבודו יתב" בנבראים, ע"י שרואים באופן ביוור את השגחהה הקרטית של השי"ת, שע"ז יש אפשרות לחשונ בכבודו יחב" (ע" דעית ענו קמרין ובעיונים שם שנתבאר כאריכות ענין זה).

בית המקדש לא ניעד ויק למקים עבודת הקרפנות, שעל ידה זכה האים להתקרב אל השי"יו באופן פרטי, ביחסיק בעיקרו זהה צינור ההשטעה שעל ידי עבודת הקדשים שונעשתה כו, שרתה השמינה בארץ ישראל בשרט והשפעתה הגיעה לכל העולם (עור"ש בהמח"ל על השראת השמינה ע"ד עבודת ביהמ"ק). מבית המקדש למדו להכיר באופן מוחשי את גולוי כבורו יחבי והשגתתו, וע"י וה חיוקו את השראת השכינה בעם ישוראל.

guagesconoces, Samonacon and Samonacon Samonac

יבאמת שכבר ברמבים רואים את זה, שכתב (סוף הלכת מחוד) וזיל "חייב אום לחודוך במויות משני שחיא ושכת חכל תמיד. וכל זמן שילום ויצא ישונו ביחוד תא-" זיוכוך ארובותי ויינור משוניו ושביותיו בדובלי חומן, וידע שאון דבר שעומד לעולמ ולעולמי עודמים אלא ידיעת בזר דועיפטים ומידי דוא חוזר לדעתו ודולף בדרכו מישרים, אנוי מכפים הראשונים כל פי שיש "נ תפלין בראשו חודעו וגיצית בבניו ופוווה בפתון מרחוק הוא שלא יהמא שהרי יש לו מומירין רביש" עכייל הוחב. ולא כחוב ברמב"ם שזה רק "מעשה בחסיד אחר", אלא צורת היהודי שעובר ליד מזודה היא כזו, וזודי מהוח המצוה ולשם כך ניתנה אפיי לפשוט שבפשוטים שכך צריך לחיראות כל הומן בכניסתו ויציאתו לכל מקום. זכן בתפילין כותב הומב"ם (כפוף הלכות תפילין) "קודשת ותתפילין קדושתן בדילה שכל זמן שהתמילין בראשו של אדם ושל זרוש וווא שניו (מכלית המודות טובותן) וירא שפים ואינו נמשך בשחום ומשיחה בפילח ואינו מחרויר בשחשבות רעות ומסנה יותר או דערי ואמות ומציים, ישיער צרין אום פוושתורי ליויותן עליי כל יום שמצויתן מך דיא". נוהתוספת שישנה כתפילין על הכוורה היא משום היציאת מצרים שמחכרה שם). <u>השאלת השאלה במרכן, איפת השייכות שלנו עם כל זה. וכי אינגו יהודים זו יהרי ברור</u> שאם הרמבים כחתב כך, הוא בעצמו היה נראח כפי שתיאר, אבל הרי הוא אינו מדבר על עצמו אלא אומר שזוחי המציאות תפשוטה שבדיכה להיות לכל יהודי ומדוע אין זה כך.

בן התנראה להבין כס"ד דלא קשי<u>א, כאן קודם תוכן בית המקרש כאן לאחר חרכן.</u> ביחמים ו וכשהשכיםו היחה עם כלל ישראל היה לכם פתוח לקירכת אלוקים והיו שומעים חישב כל מלה בק"ש עם כל המשמעות שלה והיו קובעים את זה כל כך חוק בופשם עד שכשעברו ליד מזווה מיד החיז את זה שוב בעצמם, וע"ל התפילין שריו על ראשם הרועם: כל היום והקקה הקבלת עול מלכות שמים במהותם, והיו נראים ממילא איך שרצון התורהו שיחודי ידאה כאמת. עד שנחרב בית קדשנו ותפארתנו ונטחלקה השכינה מקרבה ונשארנו העצמות היבשות כלי רות חיים, לא פלא שכך אנחנו נראים, אלא שהגדולים והעובדים שברור שעמלים להחויק בקרנות המובח היו יכולים להתקשר עם ההדגשים שריו או סשוטים אצל כל יחודי, דאעפיין שהשפעת הנבואת נפסקה ושארת מקצת מתשפעת התכמה. את והאמת שובר זה מפרוש בפרשת וזהה אם שמוע, דלאחר הגלות כחיב "ושפתם את 🙏 דברי אלה על לכבכם ועל נפשכם וקשרתם וכד", ופירש"י יאף לאחד שתגלו היו מצרינין במצוות, הניחו תמילין עשו מווזות כדי שלא יהנו לכם חדשים כשתחודה, וכח"א חציבי לך ציולים". ותמוה הא ופילון ומדווות אינן מצוות התלויות כארץ דניפא שיתבטלו כזמן הגלות. והבית הלוי מכח הקושיא ברחק להביא חירוץ דבאמת ושיי כתב חית עים וכוונתו הפרישו תרומות עשרו מעשרות, והמדפיטים טעו ופירשוהו על תפילין ומזוהת. אולם ברטבץ (סים אחר) הביא גיל את מאמר חז"ל תזה מפורש על תמילין ומחזות. ולדברינו רש"י נתכרין כפשוטו ממש. דלאחר שרואים מה הם תפילין ומזוזות באמת ולמה גועדו להכיא את האום, א"כ מה בצע כהנחתם בומן הגלות כשכל הנשמה חסירה מזה. רלא לכאלו תפילין ומודות נתכונות התורת לעוותנו שנעשה. קמיל התורה דאפפיב לתמשיך להניחם כבתחילה, כמש"ג "הציבי לך ציתים" שתהיה לנו התחלה ושייכות אליהם כשנחזור לקיימם על אמיתתם וכוונתם, חו עבודתינו ברורות חללו.

ובאמת זו עבודתנו הכללית ככל האכילות על ירושלים. שזה מה שמשייך ומקשר אותנו אל בית המקרש וככל שמתאבלים יותר מהחברים יותר לזה, שרק על ידי כך גוכל לזכות לראות כבניינה. שבגאולה ימלאו וישלימו לכל אחד את מה שהתחול בכותות עצמר, אך לא

*"בליל זה יבכית ויילילו בני" (מתוך הקינות), ליל תשעה באב הוא לילה שמיועד לכבי, במשך אלפי שנים יושכים כלל ישראל ובוכים בלילה זה. ישנה עמקות בסיכת הבכי רווקא כליל חשעה באב. משעה באב נקרא: "יום שוב" - "קרא עלי מועד לשבור בחורי" (איכה א, שו). יום שוב הוא יום של אור, כמו שכתוב: "וירא אלקים את האור כי טוכ" (בראשית א. ר). כל לילות השנה אנו שרויים בתושך, כמו אותו שוטח שאינו מרגיש, כמו כשר מת שאינו מרגיש בחיתוך האיזמל. משל הוא לילר קטן בן שנתיים שח"ו מגיעה אליו בשורה שהוא ר"ל נשאר יתום, הילד אינו מכין יוהולך לשחק. כל השנה איננו רואים, אנו בחושך, לכן אנו כשחקים. יש לילה אתד בשנה, לילה של אור, לילה של אמת, בלילה זה אנו רואים את האור, את האמח לאמיתה. אור לא תמיד משמח, לפעמים פותחים את הארר ורואים שוד ושבר. בליל תשעה כאב אנו פותחים את האוד ורואים את השוד ושכר - נהי ככי המדורים.

נידוע כשם חקדמונים שהאור שישנו ככל יום טוב אינו סחם אור, אלא 🖟 זהו האהר הגנוז מששת ימי בראשית, ככל יום מוכ ישנו אור שכו האים רואה מקצה העולם ועד קצהו. גם בליל משעה באב נפחח אותו האוף כליל חשעה כאב אנו רואים את כל האמת ואת כל הגנוזות, בליל חששה באב אנו רואים דברים שכל תשנה אין לנו אפשרות לראותם.

הקב"ה נפח כאפנו נשמה, לא סתם נשמה, אלא נשמה של תנאים, נשמה של נביאים, נשמה גבוהה. הנשמה הזו אמורה להיות כלי קיבול, הקב"ה כביכול נתן לנו מזוודה ושלח אותנו בשליחות אל העולם הזה, המטרה היא כדי שכאן בעולם נמלא את הגשמה בשנים מלאות עם התמדה בלימוד. אם נחזיר את המזוודה הזו רק עם שתי פרוטות, אין כושה וכלימה יותר גדולה מזון איננו מבינים זאת כי איננו מסתכלים במבט של תורה, לכן אגחנו שואלים: "רכונו של עולם, מה אתה רוצה מאתנו?" אכל כשנסתכל במבט של תורה גראה דברים אחרים, האם הקבייה גתו לנו כלי קיבול כוה גדול לשוא ? :

האמת היא שאנחנו וחוקים מן חדוך, זו לא שאלה של יותר תורה או: פחות תורה, עוד סכרא או פחות סכוא, אלא פשוט אנחגו לא מכינים, אנו מסתכלים על עצמנו כבני תורה, אכל איננו יודעים כלל מה התפקיד שלנו mining.

נדבר קצח על עכודה. הקב"ה שלח אותנו לעולם הזה כמטוה לחיות כביכול הבקים בו יתבוך, הביקות גמורה במשך עשרים וארבע שעות ביממה, במשך כל ימי השנה. עד סוף החיים. האם הקב"ה נחן לנו מש<u>ה</u>ל זו סתם? למעשה אנו מתפללים שלש תפילות ביום, משתרלים להחזיק את הרביקות בקב"ה במשך זמן התפילה, בקושי רב מצליחים לשמור על הרביקות בברכה ראשונה, אכל יותר מכך - במשך היום - זה כבר יותר מדי עבורנו.

נתבונן גם כמקצת על גמילות. חסדים. הגמרא (כתובות סד ע"ב) מכיאה כמה מעשים על מר עוקבא, על כך שהיה מופלג בנסילות חסרים. הא היה מחלק לעניים יום יום צדקה מבלי לבייש אותם. יום אחד כאשר העני כמצט גילה אוחו. רץ מר עוקכא לחוך התגוד - במסירות ופש - העיקר לא לחעליב ולחלבין את פניו של אותו עני. בסוף ימיו עשה מו עוקבא חשבון כמה כסף הוא נתן לצדקה, משמע מדברי הגמ' שמר צוקבא איין עשיר גדול ונתן הרכה צדקה, אמר מר עוקכא: "זוודאי קל"לי ואורווא רחיקתא" - המזוררות הן קלות לעומת הדוך הרחוקה חבין של עוקבא

אדם שנחלה, מהאוננים ומתאכלים על אום שמת. ננסת להתבונן מי באן המת שעלין אנו מתאבלים, האם ירושלים מחחון האם ח"ו בית המקדש מת? הרי חו"ל אומרים שנשבע הקב"ה שלא יכנס לירושלים של מעלק עד שיכנטו ישראל לירושלים של מטח (זוחר במרכר קמז), מכאן אנו רואיט שבית המקדש קיים למעלה והוא עומד וממתין עד שיגיע אלינו, האם אנו מתאבלים על עם ישראל? גם זה לא יחכן שהרי עם ישראל חי וקיים לעד, שמא נאמר שאנו מתאבלים על דוד המלך - על מלכות בית דוד, הרי דוד מלך ישראל חי וקיים. איכ מי תוא אותו אחד שנשאר כלי נשמח חיים שעליו אנו מתאכלים?

צאריכים אנו לומר שהאבל הוא על עצמנו, כל יְחִיד ויחִיד על עצמו. יבוא יום והכל יחזור, ציון תהיה בשמחה, עם ישראל יהיה מנוחם, מלכות בית דוד תחזור, "ביום ההוא יחיה ה' אחד ושמו אחר", אבל היכן אנחנו נהיה: הרי אפילו דוד מלך ישראל אמר לקב״ה: ״רבונו של עולם מוכמה אני כך שאתה משלם שכר טוב לצדיקים לעחיד לבא. אכל איני יודע אם יש לי חלק ביניהם אם לאו" (ברכות ד ע"א). הקב"ה נשבע בשמו הגדול שכל הטוב יחזור לעתיד לכוא, אך הקב"ה לא הבטיח לאף אחר סאתנ שגם אנו נוכה לכך.

Mislar

If the knowledge that you have inherent, immense value is just an abstract alea mid you don't actually feel that you have infinite wisten, what can you do? Make this knowledge a basic part of your self-concept by calculy and sently repeating many times. "Who am 17 I am a being created in the image of the Creator. I am a child of the Almighty. The universe was created for me. The Almighty loves me. Each and every day, I will think, speak, and act in ways that build my character and my self-image

> 22 הקב"ה נפח בנו נשמה, בתוך הנשפה אנו יכולים להכנים תורה, האם אבו יודעים מהי עוצמתו של המיכל הוה, כמה תורה אפשר להכנים בתוך נפש של יהודין הרי לקב"ה יש מסרה בכלי חגדול הזה - בנשמח - כדן שנמלא את הנשמה כתורה עד אין סוף. לעומת זאת, כמה תורה אנו שבנו כאמת בכלי הוחי

שמגמילות-חסרים שחוא עשה בחייו עריין לא מספיקה כשבילו לעולם חבא, עולם חבא זה נצח נצחים, אין לנו מושג בנצח ובאין פוף של עולם הבא, בעולם הכא אדם לא יכול לעשות מצוות, בעולם הבא האדם אוכל את מה שהוא עמל כאן כעולם הזה. גם מד עוקבא שחובה כל כך בצדקה, וכמטירות נפש, חבין שלעומת הנצח של העולם הבא, לעומה האין סוף של העולם הבא, יו<u>ם אחד ח"ו זכניותיו יגפרו ולא יהיה</u> לו מה לאכול

אם מד עוקכא כל כך פחד מכך מח אנו נאמר, הדי המשנה אומרת (אבות פ"ר מ"ח): "אין מלדין לו לאדם אלא תורה ומעשים טובים בלבר", מאם חשבוו פעם כמת זמן יקת עד שהתורה שלנו תגמר בעולם הבא! מתי הגמילות-חסרים שלנו תגמרו כמה זמן יקח ער שהדביקות שלנו תנמרי? מה יהיה אתנו אחר כך ומה יחזיק אותנו, הרי גדולי עולם כתנאים ואמוראים וראשונים רעדו מכך, הם כל הומן ארוו לעצמב צידה לעולם הבא, א"כ כמה אנחנו נלך לעולם הכא, כמה זמן יקח עד שהמחודות שלנו יגמרוז כל זה עוד כלי לחשוב מה עם העבירות: באמצע חשנה קשה קצח לדבר בצורה כה נוקבת, אך תשעה כאב הוא זמן לקונן, זמן לבכות על TRACKE.

עוד לנו דברים בזה. אין אומרים תחנון בת"ב ואין נופלים על פניהם משום דמקרי פועד" (או"ח תקנם. ד). אדמו"ר אמר על זה דבר עמוק. ישנם מוצדים של קירוב – שלש הרגלים – וישנו מועד של ריחוק. וזהו ט באב".

ייש להבין איך שייך לקבוע מועד על ריחוק מהכורא. אך הגה יש עוד מצב שלישי, מלבד קירוב וריחוק, והוא מה שכתב רבינו יונה על אנשים אשר ,מקרב לבם אבד חשפון על נפשם כי גוי אובד עצות המה. וכמה הם במדרגה תתחתונה" (שעית ב. ט).

זת היה מצב הדור לפני חודבן הבית. אך בבוא החודבן נפקחו פיניהם והכירו אי פצמת דיחוקם. וצל הכרח הריחוק הזה קבפו פועד של ריחוק. ועומק הענין הזא זה: באשר אדם פומד צל פצמת ריחוקו מגנו ית' היא מבחיו, אמנם רחוק. אבל יחס יש כבר בינו לבין בוראו משא"כ כאשר אבד לו חשבון על נפשו ששם אין כל יחס. הלא א' אמת ה', ובאיבוד החשבון הוא חי לגפרי בשקר, ושם אין יחס: בעמדו על הריחוק הוא מצמער על הריחוק. אבל הוא עמר על האמת. ונקודת האמת הואת כבר מקרבתו אליי ית'. די בהכרת אמת זאה, אף שהריחוק הוא נורא לקבוע עליה "מועד של ריחוק"!

אין לגו השנה ממדרות הכלל ישראל בזמן שבית מקדשו קיים. כי אין לנו השנה בקדושת בית המקדש. אך אנחנו, שקועים אנחנו בחפצי גופנו והבלי זמננו. הגנו מוצאים כל סיפוקנו בעולם מנושם זה ולא חסר לגו דבר בחורכן בית המקדש. מקרב לבנו אבר חשבון על נפשנו ומצבנו. ננסה בטי באב לעפוד על כל עצמת הריחוק שלנו מהבורא יתי, ותוך כדי עמדנו על ריחוק זה גוכל לקבוע כבר מועד של ריחוק.

משמדברים על העבירות, נזכיר לדוגמא ענין אחד - לשון הרע. אומרים על התפץ חיים שהיא אמר: "יכולתי לכועב בספר חפץ חיים שמי שמדבר לשון הרע אין לו חלק לעולם הבא, אבל לא כתבחי זאת". החפץ חיים לא רצה לכתוב זאת בספרו, אעפ"י שאלו הם דכרי רמב"ם מפורשים כחלי דעות פ"ז ה"ג: "אמרו חכמים שלש עבירות נפרעין מן האדם בעולם הזה ואין לו חלק לעולם הבא; עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים ולשון הרע כנגר כולם" (ומקורו מהתוספתא פאה פ"א).

* S

"מקרב לכם אבד חשכון על נפשם" – לא קרוב ולא רחוק – פורח באויר.

ויכול לדמות שהוא אדם שלם וכאמת הוא רשע, חושב שהוא עושה מצוות וכאמת

ווכל לדמות – עושה מעשה זמרי ומכקש שכר כפנהם. זהי המדרגה התחונה

יורר גורעה מזכלי על זה תכע ידמיהו הנביא את דודו: "איך האמדי לא

נסמאתי אחרי הכעלים לא הלכתי – ראי דרכך בגיא, דעי מה עשיה ו" (ב. כג),

גם בכפדן נפצאי דם נמשות אביזנים נקיים לא במחחרת מצאתים כי על כל

אלה – ותאמרי כי נקיתי, אך שב אפו ממני, הנני נשפם אותך על אמרך לא

משחרו?" (ב. לדילה). הרי נתוכחי עם ידמיתו, והאטינו באמו כי אין "עול

בספם, זהם על העבודה זרה ועל שפיכת הדמים מצאו הירוצים. והנה א' אמת ה':

על רשע המודה ער ששער הוא יכול לרחם. אד לא על כי שאבד השבון מלכון

"ר"ש כן הלפתא אומר, אמר תקב"ה לירושלים על מה הבאתי כל המשפטים

"ר"ש כן הלפתא אומר, אמר תקב"ה לירושלים על מה הבאתי כל המשפטים

"ר"ע בן הלפתא אומר, אמר תקב"ה לירושלים על מה הבאתי כל המשפטים

"לקנט שם)."

Sachere in The R. Desole

of the Shechinah in oneself, if one grieves over one's inability to some close to God, if one mourns over the destruction of the temple in his heart, so much so that he is moved to tears, then the Shechinah is already returning from its exile. Out Rabbis say, "Whoever mourns over Jerusalem merits to see its joy" (Th'anit 30b). True mourning over the exile of the Shachinah is a sign of the slow healing of the wayward heart, and that is a cause for rejoicing now. "Weeping throughout the concrations" is not a punishment; it is the sole remedy. Indeed the true purpose of all the anguish which God brings on us is to lead us to awareness of the loss of the temple in the heart... and this is the way to redemption.

כאשר אנו יושבים בחשעה באב ובוכים, הככי הוא בקשת השייכות, עומק הככי נהאבל הוא שאנו חושקים ושואפים לאוחה גדלות שחקביה רוצה מאתנו, בשעת הככי יש לנו שייכות באיזושהי נקודה לאותה גדלות שחקב״ה רוצה מאתנו, כי הרי אדם לא יכול לשאוף, אדם לא יכול להתאבל על דבר שאין לו אתו כל קשר.

כשנשכ כחשעה כאם על הרצפה ונככה, נבטא את הפקשה שלנו ש"רצוננו לראות את מלכנו" כמו שכתום בשיר השירים (ה, ח): "השכעתי אתכם בנוה ירושלים, אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אתכה אני", רק בערב תשעה כאב עור למדנו דברי תנאים ואמוראים ואשונים ואחרונים, כעת בליל תשעה כאב או צועקים לפני הי יתברך: "אנו רוצים קירבת עם אותם גדולי עולם, לא יכולים אחרת, רוצים שייכות לגדלות - שתולת אהבה אני". ובעקבות זה יבוא יום שנקבל פני השכינה, כי התנעגענו אל חשכינה.

313

וגם לגלותנו הנוראה שאנו שרויים כה יש את כושר ההסתגלות המשביה ממנו מה היתה צריכה להיות דרנתנו האמיחית, ועיקר העבודה בתשעה באב היא לעצור ולחשום דגע לסקות את העינים ולראות "אוי מה הית לנו" ומחיכן נפלנו. שהמסקנא של תשעה בשב ומגילת איכה היא שמוכרחים לחזור ל"חדש ימינו כקרסי, וזהו הפסוק שאנו וועלים בכל הדבונות "השיבנו ה" אליך ונשובה" שמבקשים מחקב"ה שירים אותנו דיבנית את התכנות שותיה וומיד עם השאיפה לצאת מהקטנות שלנו ולהיות גדולים באמת בכל המתכלותות שותיה וומיד עם השאיפה לצאת מהקטנות שלנו ולהיות גדולים באמת בכל

וכך בדיוק דרך חיצר על האדם שע"י שלא נותן לו זמן לבודק ולחשוב איפה הוא עומה זלאיזה רמת חיים אחרת הוא יכול להגיע, נרמה לאדם שמת שהוא עושה ואיך שהוא חי אלו הם החיים הרבילים, עד כדי שגם אם יהית בדיוטא התחתונה יוושוב שהוא פועם המעלה זיחפה את עצמד בתירוצים של "ירידת הדורות" ו"עקבתא דמשיחא" ו"לפי בחותיו" וכד, ולא יעלו על לבו אפי הרחויי דברים שהוא צריך להשתנות, מקושו ההסתגלות הוא הרם העליה הרוחנית של האדם, ותמיד צריך לחוכיר לעצמה מאמעות הק"ש והדומה לה להיכן הוא צריך לשאוף להגיע ובאלו חיים הוא מעמוד את עצמו.

31114 1251

יאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: כשם שמשנכנס אב ממעטים בשמחה, כך משנכנס אדר מרבים בשמחה (תענית כט.) מלשונו של רב יהודה משמע שקיים קשר בין מיעוט השמחה באב לריבוי השמחה באדר, שהרי פשטות הכוונה: "כשם שמשנכנס אב וכו" היא, שאותה סיבה הגורמת לצער בחודש אב, גורמת לשמחה בחודש אדר.

מבואר בדבריו דעיקר יחודו של נט חפורים הוא בתרתי, לפי שנעשה הנס בזמן הגלות שהוא זמן הסתר פנים, והנס עצמו נעשה מתוך ההסתר, שהרי כל הנט הית ננוז בתוך מאורעות הטבע. ועוד מבואר, דנס פורים גדול משאר הניסים שנעשו בגלוי, דבנס שנעשה בזמן הארת פנים בשעה שבית המקדש עמד על תילו אין כל כך חידוש. ועיקר מה שנתחדש בנס פורים, דגם בזמן של הסתר פנים בגלות לא עזב אותנו הקב"ה ועדיון השגחתו עלינו וידו נטויה עלינו לעשות לנו ניסים לחושיענו, ומתוך ההסתר עצמו בוקעת ועולה ישועתו של הקב"ה.

להושיעם בזמן הסתר פנים, הגיעו לדרגה גבוחה יותר של אחבת הקב"ק ש<u>מכוחה קבלו עליהם את התורה באחבה רבה, וזהו כל תוקפה של</u> תשועת תפורים.

ומעתה נראה לבאר בזה את דברי הגמ' בתענית: יבשם שמשנכנם אב ממעטים בשמחה", היינו, דבחורבן בית המקדש הסתיר הקב"ה פניו מעמו וירדו ישראל לגלות, ודבר זה הוא יסוד הצער של חורבן הבית ושל האבלות של חודש אב. ומצב זה של הסתר פנים הוא גם הגורם והמיחד את תשועת הפורים, משום שעפ"י הגר"א מה שנתחדש בנס המודים הוא שגם בזמן של הסתר פנים וחורבן לא עזב אותנו הקב"ה, ועדיין השגחתו עלינו וידו נטויה עלינו לעשות לנו נסים ולהושיענו, ומתוך מצב זה של הסתר פנים בוקעת ועולה ישועתו של הקב"ה. ומתוך מצב זה של הסתר פנים בוקעת ועולה ישועתו של הקב"ה. בשמחה", וזאת משום ההסחר פנים שהחל בחורבן, "כך משנכנס אדר מרבים בשמחה", פירוש הדבר הוא, שגורם הצער דחודש אב, הוא מרבים בשמחה", פירוש הדבר הוא, שגורם הצער דחודש אב, הוא ההקדמה של הצער דחודש אב הוא ההקדמה של הצער דחודש אב לשמחה דחודש אדר יכשם שמשנכנס אב וכו' כך משנכנס אדר.

-p. 6 1.271 40

כידוע יש י"ב צירופי שם מי"ה כ"ה וככל
תודש יש צירוף השייך אליו, והצירוף של חודש
אב הוא היוצא מהפסוק ה'סכח ו'שמע י'שראל הייום
הזה גהיית לעם לה' אלקיך. ולכאורה קשה מאד
להבין ואה, שהרי כחידש הזה נשבר תקפו של עם
ישראל שהרבו כיזמ"ק הראשון והשני וכלל ישראל
יצא לגלות זירדו ממדרנתם כעם, ואיך נאמר על
החודש הזה שהיים הזה נהיית לעם. עוד מצינו דת"ב
נקרא מועד כמ"ד קרא עלי מועד, זינם לפי ההלכה
אין אומרים כו תחכון כמו במועד, ומה שייך כאן
מועד כעת חורבן ואבלות.

וזהו פי' הסכת ושמע ישהאל היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך, שבחורש הזה נתגלה ענין הנצחינה. של עם ישראל העם הנבחר שאינו תלוי בשום נורם, שאפילו במצב הגרוע ביותר כבומן החורבן שאין טרוע הימנו גם או קיימת אהכתו ית' לישראל בתקפה, וגם כאשר חטאו והעגישו אותם בעונש התמור בינתר הודיע הקב"ה גודל חיבתו ואחבתנ אליהם, שוה מה שמקיים את ישראל ועושה אותם לעם. וע"כ ת"ב נקרא מועד זער שאמרו ז"ל לא חיה יום מועד לישראל כיום שנוורב ביחמ"ק, כי ענין ג' הרגלים הוא להראות הדביקות של קוב"ה וישראל, כמד"כ שלש פעמים כשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך, בחי' פא"פ, ובתשעה באב נ"כ ישנו ענין הדבקות כבפוערים, שביום הוה יום התורבן הנורא נתגלה הנצחיות של עם ישראל והקשר של ישואל לאביהם שבשמים, ע"כ הוא יום טועד לישראל.

בארים והזוסיף הגר"א שם לבאר יסוד זה במשל: "משל למלך שהיה לו כן יחיד, והיו השרים מתקנאים בו מחמת שראו גודל אחבת המלך עלע. לימים חסא הבן לאביו וגידש אותו ליער, וסבר חבן שאביו עזב אותו ושכח אותו. אבל אביו ברחמיו על בנו חות מתירא שמא יפגעו ברחיות ושכח אותו. אבל אביו ברחמיו על בנו חות מתירא שמא יפגעו ברחיות רעות שביער או שריו השונאים אותו. מח עשה, שלת עבדיו הפשרחים אותו לתוך היער, אך אמר להם שאל ידע בנו מזה, כדי שיתחור מחסאיו אשר עשה. לימים בא עליו דוב ובא אחד מעבדי אביו נחעולו וסבר הבן שהוא מקרה. אח"כ בא שר אחד משונאיו ועמד אחד מעבדי אביו וחצילו מידיו. חבץ הבן כי איך אפשר שיהים מקרה כל כך חמיפה תמיד, וחבין שואת עשה אביו, ונתקע אהבת אביו בלבו וחזר בתשובה שלימה. כך הקב"ה שלה אותנו בגלות וחים מחידא שמא יפגעו בנו הדובים חקשים. שלח איתנו עבדיו המשרתים, ועושים לנו נסים על ידיחם, אך הוא בחסתר מנים, אך שמרדכי ואסתר ודורו, ראו והבענו ידיחם, אך הוא בחסתר מנים, אך שמרדכי ואסתר נדורו, ראו והבענו

34

מטו בבי מדרשא משמיה דהגאון רבי ירוחם וצ״ל ממיר שאמר שטי באב נקרא מועד כי ״יש מועדים של קירוב והם ג׳ רגלים, ויש מועד של ריחוק וחוא ט״ב״, ונראה בביאור דבריו, דחנה ידוע משמיה דהמהר״ל (כן הוא בפרי צדיק עניני חודש אב) לבאר מה שהג׳ רגלים נקראו מעד" היא מלשון ״ונועדתי לך שם״, דהיינו שלשון זו מורה על התוועדות וקירבה, ולפי״ז הביאור הוא דג׳ רגלים הם זמן ההתוועדות של ישראל עם הבורא מתוך מציאות של קירבה והארת פנים, ואילו בט״ב מתבטאה ההתוועדות של חיבה דוקא מתוך הריחוק והטתר בט״ב מתבטאה ההתוועדות של חיבה דוקא מתוך הריחוק והטתר הפנים, ומזה גופא מוכחת חיבת המקום לושראל שלא עזבנו, כמבואר

בזה, זהלא בעת החורבן לא היו עושין ויצונו של מקום והאיך היו הכרובים מעורין זב"ו. אלא כי חפץ הקב"ה להראות שאהבתו לישראל היא אהבה נצחיה שאינה בטלה לעולם, וגילה זאת בשעת החורבן שהיו הכרובים מעורין זה בזה, ללמד שאפילו בשישראל בתכלית שפל המצב ג"כ חיכתם לפני המקום בעינה עומדת.

כי) בני היקרים, אוש מתחילים כעת ברגעיט אלו, גלות ארוכה, קשה, ועמוקה, ברוחניות ובגשמיות, והעבודה שלכם בגלות הארוכה ההמשוכה הזו, היא שעל ידי עבודתנם תוכו עם כל משהו שתעשו את רצוני להיות אלו

שבוניטאת בית המקדש השלישי, ואת התיקון השלם, ואח כל תכלית הבריאה. אני לצורן זה אני מלפד אותפק

כעת, כיצד תוכלו לוכוח לכנוח את כל הרברים העצומים והנפלאים האלה, וכיצד תוכלו להתידוק ולהחזיק מעמד כגלות, וכיצד תוכלו לפעול את כל התיקונים העצומים והנשגבים, שכל נשמה ונשמה מכלל ישראל יכולה לפעול, כאשר היא זוכה להיות כתוך הגלות, כדי שעל יוי עבורתה היא תוכה לכנות את החלק שלה בכית המקרש הסצה, והאופן, והדרך היחידי לזה הוא, לחשריש עמוק עמוק, ולחוור ולשון כתמידות, כלי המסק, ן-אמר לנו אבינו שבשמים ברגעי הפרידה מבית המקדשן: שאני ארהב אהבה עצומה, כל יחיד ויחיד, כל נשמח מכלל ישראל, אני אותב אותה עם האהכה הגדולה כיותר, הרכה יותר ממה שאתם יכולים לשער ויעלות על דעתכם, זוהי אהכה עצומה כל כך שאתם לא מסוגלים לשער דלתאר בשום אופן עד חיכן היא בזערת אייכם ממני בכל רגע ורגע, זוהי אהבה שהיא הרכה תרכה יומר גדולה, וחזקה, ועצומה, וממידית, מכל האהבות החוקות כיותר שישום ככל העולם השפל. ואני מתחנן אליכם, בניי היקרים, רעו לכם, שאפולו כאשר בחיצוניות זה גראה ההופך הגבור במש. וכמר שנראה לכם כעת ברגעים אלו, שכל העולם רוצש, והכל מלא הורבן וצרות, ובית המקרש בועד בלהבות, ונשפנים נחלי דם קדוש הנוהור של יהחדים, ובית וומקדש נחוב אהה, אהה, הכל נראה הרי ממש החיפך הגמור מאהבה, אבל אני מבקש ממסם בניי היקרים, דעו לכם שזה הכל מלא בשפע עצום של אדוכה מוסחרת, ולכן הפוימיות של בית המקדש, שזה הכרוכים, הם כעת ומצאים במצב של חיבה דאהבה הבנקות הגדולה כיותר, לכן הם נעת ממש פנים כשנים, כי כל מה שוראה מטביב, זה הכל לבוש חיצוני, כל התוכחה זה רק מה שגלוי לעין בשר, אבל האמת היא שזה הכל מלא באהבה עצושה המוסחרת. וכשת אני מוסיף לכם בקשה, לכל אחר ואהד מכניי היקרים והמתוקים, אני ממש מתחנן אליכם שתזכרו אח הבקשה הפרשית הזו, ותחזרו ותשננו ותשרישו הישב בנסשכם, שכל אחד ואחד מסכם, כאשר יוכה שיעברו עליו בפרטחת מצבים של חורבן, וגלות. רצרות, ומצבים של לחץ ורחק, ומצבים של מכשולות, וופילות, ווסיונות, וורינות. והתגבוות היצר, אוי אוי מיחגן אליכם, שתוכרו והוער היכן אתם נמנאים באותם רגעים יקרים תשובים, תוכרו שאחם וולים להיוח ברגעים אלה ממש במצב של פנים בפנים. כעה אתם במעב של קירוב וחיבה הגריול ביותר ששייך לזכות אליו. זה הזכיה הנפלאה שהוכים בכל מצב של ירודה, בכל נפילה, כשמלאים עער ועגמת נמש אחרי מכשיל, אפילו מהעבירה ההמכשול החמור ביותר והשפל ביותר, ובכל טמטום הלב הקשה והאטום ביותר, וככל פעם שנואה לכם שכעת זה ממש חורבן בית המקדש. בכל הומנים האלה אני מבקש ומחתנן אליכם, שתופרו היפה, שרווקא כמצב יקר תפלא זה, אתם זוכים כעת בפועל למתנה היקרה והנשגבה של מים רבים לא יופלו לבבות את האהבה. לכן אני מודיע לכם שתועו כה הוא האופן שניגשים אל כל המצבים שיהיו

בגלות, איך צריך לנשת דלהחשיב את כל מה שנכלל במתנה שתוכו לקבל בדור שלפני ביאת משית, שאו הזכו

לעשות את דצרן הש"י בסצב יקר של מיעים הלכבות והמוחות, וכמצבים יקרים מאד של כוחות הגוף והופש חלשים מאד, ותוכו ללחום את מלחמת הי כתוך התגברות עצומה ונוראה של שער הני של חיפך הקדושה.